

накара да излѣзе извънъ себе си. Най-послѣ Еленка издума съ задавенъ гласъ, като си криеше очитѣ:

— Едни ученички ми казахъ... Оскърбихъ ме..

— Кой? Какво сж те оскърбили? Гледай ме! Какво?

— Ти знайшъ... Азъ знамъ...

И момичето съ отчаянъ плачъ си повали лицето на възглавницата.

Саво побѣлѣ, като стѣна. Устнитѣ ѝ се растреперахъ нервно, кожата по лицето ѝ се изопна и слѣпна и сдоби безжизненъ цвѣтъ.

Тя разбра. Нѣколко мигновения тя стоя неподвижна съ расперени рѣцѣ и съ очи безмислено вторачени въ Еленка.

— Знайшъ? извика тя въ изступление отъ гнѣвъ, — срамувашъ се отъ майка си! Не ме поглеждашъ? Питашъ ли мене какъ ми е, широко ли ми е около вратѣтъ? ... Добрѣ, знай да знайшъ! Майка ти нѣма мирази цѣли петнайсетъ години да те гледа, да те отхранва, да те възпитава, да не останешъ, като нея парцалъ на свѣта ... Срамъ те е? Искашъ дрѣхы чисти, прилични — да се не срамишъ въ гимназията; искашъ книги, учебници, скжпи и прѣскжпи, трѣбва какъ какъ да те поддържамъ да свършишъ... Бари една стипендийка не можехме да сполучимъ тукъ... За тебе ми е билъ живота до сега... Срамувашъ се отъ майка си! Заплюй я! Тѣй!... Тѣй ми се пада, че не те пратихъ на чужди врата слугиня, каквато азъ съмъ била... Сега съмъ лоша. Плачи, плачи де! Знайшъ? Е знай... Такава съмъ, ти недѣй бжди такава! Азъ съмъ парцалъ! Азъ съмъ вдовица... Вдовица сѣки я гони и я глѣда на криво... На вдовица и политѣ ѝ сж душмани... А оние, дѣто те оскърбяватъ,